

**Η ΣΤΕΓΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΑΘΗΝΑ 1874-2014
Πόλη, Πολιτική, Αρχιτεκτονική**

Αμαλία Κωτσάκη

δρ αρχιτέκτων ΕΜΠ,
επίκουρη καθηγήτρια Αρχιτεκτονικής Σχολής Πολυτεχνείου Κρήτης

Η ευπρεπής στέγαση της Δικαιοσύνης στην ελληνική πρωτεύουσα υπήρξε διακαής πόθος κυβερνήσεων, δικηγόρων και πολιτών από ιδρύσεως του ελληνικού Κράτους μέχρι τις μέρες μας. Το Δικαστικό Μέγαρο Αθηνών, δημόσιο κτήριο πνοής, στην μακρά και περιπετειώδη ιστορία του συχνά έχει υπάρξει σημείο συνάντησης πολιτικών φιλοδοξιών και αρχιτεκτονικών οραμάτων. Ηγετικές μορφές της πολιτικής σκηνής στην Ελλάδα παρελαύνουν μαζί με μερικούς από τους πλέον διακεκριμένους Έλληνες αρχιτέκτονες δίνοντας τη δυνατότητα να διερευνηθεί η σχέση εξουσίας – πολιτικής, πόλης και αρχιτεκτονικής με άρμα το Δικαστικό Μέγαρο Αθηνών. Ουσιαστικά πρόκειται περί μιας ιστορίας της Πόλης των Αθηνών με πρίσμα θέασης τον αστικό συμβολισμό του θεσμού της Δικαιοσύνης.

Το αντικείμενο της διάλεξης αποτελεί προϊόν αρχειακής έρευνας σε πάνω από 30 αρχεία στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει οδηγήσει στην έκδοση ομώνυμου τόμου (2017).

Η διάλεξη αναπτύσσεται σε τέσσερα μέρη:

- **1828 - 1881**, από την Αντιβασιλεία μέχρι την ενεργό συμμετοχή του Χαρ. Τρικούπη με τον Χριστιανό Χάνσεν να βρίσκεται στο προσκήνιο.
- **1881-1910** διερευνάται το Δικαστικό Μέγαρο Αθηνών στα πλαίσια των μεταρρυθμιστικών προγραμμάτων του Χαρ. Τρικούπη με τον Ερνέστο Τσίλλερ σε ρόλο πρωταγωνιστικό.
- **1910-1932**, το Δικαστικό Μέγαρο Αθηνών μελετάται ως σύμβολο του βενιζελικού οράματος για το Κράτος Δικαίου με τον αρχιτέκτονα Αλέξανδρο Νικολούδη να πρωταγωνιστεί.
- **1932 - σήμερα** εξετάζεται η μεταπολεμική εξέλιξη του θέματος.

Τέλος, επιχειρείται η ερμηνεία των κορυφώσεων του ενδιαφέροντος για το ζήτημα και η ανάδειξη των μοχλών της προώθησής του. Διερευνώνται οι αντικατοπτρισμοί των αντιλήψεων περί Δικαιοσύνης στη θέση και την αρχιτεκτονική του Μεγάρου, η περιπλάνησή του στον αστικό ιστό των Αθηνών, οι αρχιτεκτονικές επιλογές, οι πρωταγωνιστές αρχιτέκτονες και τέλος η διαρκής ματαίωση των υψηλών προσδοκιών με αναπόφευκτη την καταφυγή σε εκ των ενόντων λύσεις.